

Hadd lássuk, mint aratnak!

(folytatás az 1 oldalról)

A jó hangulat tehát már a Kárpát-medence számos vidékéről érkező arató csapatok felsorakozásakor megalapozott volt. Alig is győzték kívánni, hogy Forscher Rudolf a főzőverseny zsűrijének és Mihály István az aratóverseny zsűrijének elnöke elmondja a versenyek értékelésének szempont-

vált, hogy erre Mihály István is biztatta őket, hiszen már ez is a verseny egyik értékelendő momentumának számított. Nem sok jót ígért az aratóknak, hogy a szalvétából kicsomagolt szalonnából csepegett a zsír. Bizony a hőség nem kímélte az aratókat, de szerencsére olyan sokan voltak, hogy egy-kettőre végeztek az e napra kiszabott

marokszedők pedig akkurátusan gyűjtötték kévékbe utánuk. A köteleket már frisshajnalon, nedves bűzából megkötötték az előrelátók, akik nem akartak amiatt szégyenkezni, hogy holmi műanyag fonalat használnak kévékötésre. Voltak szép számmal fiatalok a kaszások között is, de a szalmahúzás, a vízfordás szinte minden csapatban a fiatalok munkája volt.

Nem kellett sietni, nem is sietett senki. Az öreg kezek emlékezete azonban önkéntelenül is diktálta a kellő iramot

a százszor, ezerszer elvégzett mozdulatok mostani megismétlésekor.

A mozdulatok olyanok voltak, mint régen, a nap is úgy ontotta a meleget mint ahogy azt aratás idején kell, de azért új aratási szokások is meghonosodni látszottak Ezüstszőlőben. Például – mint ahogy azt a zsü-

ri elnök is megjegyezte – aránylag ritka volt régebben, hogy muzsikáló, éneklő emberek biztassák azokat, akik a szérún serénykednek. Márpedig ez itt így volt, s talán ennek is köszönhető, hogy a jókedv mit sem vesztett erejéből, mikor a csapatok

jait. Igencsak szorult a kapcájuk, mentek volna már a mezőre. Hanem azt senki sem gondolta volna, hogy ágyúlövésre indul a munka. Babák Mihály Szarvas polgármestere gyűjtötte meg a kanócot a Váci Huszár és Nemzetőr Bandérium Tűzércsapata ágyúján, ami aztán akkorát szólt, hogy egész Ezüstszőlő, meg mindenki, aki ott volt, beleremegett.

Ami azt illeti, a hajnalhoz képest – ami annak idején az aratók munkakezdésének ideje volt – már igencsak készen voltak az aratók, de ez nem akadályozta meg őket abban, hogy a tábla szélén jóízűen elfogyassák reggelijüket. Ki-

munkával. Persze azért megadták a módját. A kaszások megfontolt suhintásokkal terítették le a délceg gabonaszálakat, a

visszatértek a sátrakhoz, ahol addigra már majdnem elkészültek az aratáskor szokásos ételek. Az ecseriek akkor dobták „Bandi bácsi pityókás csülké”-hez a káposztát, a mezőtúriak a lebbencset a „topogó”-hoz, a pélyiek még egyszer-kétszer meg-rázogatták a marhapörköltös bográcsot, a dabasi asszonyok sietve keverték a kukoricakását, utolsókat rotytant a szajáni birkapörkölt, a nagyszalontaiak tejfölt keverték a húsgombóc levesbe és így tovább, mind a tizenöt tűz körül.

Ámde mielőtt az evéstől ellustult volna a társaság, újra a szérúre szólította őket a műsorvezető. Ott áldotta meg Szpisák Attila tótkomlósi lelkész az új kenyeret, majd egy korabeli cséplőgép munkáját figyelhette meg a közönség. A gép etetését, a törek eltakarítását, a szemmel telt zsákok elhordását nem pró-

